

РЕШЕНИЕ

№ 20681

гр. София, 26.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1106** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от АПК, вр.чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от И. В. М., действаща в качеството си на майка и законен представител на ищеца И. Е. В. /малолетен/, срещу Столична община, с която се претендира сумата от 1860,00лв., ведно със законната лихва, считано от 24.10.2025г., представляваща неимуществени вреди, претърпяни вследствие на отменено Решение от 26.09.2025г. по възпитателно дело № 14/29.07.2025г. на Местната комисия за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните лица към район „В.“-Столична община.

В исковата молба се твърди, че с налагането на незаконосъобразната мярка по Закона за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните, детето е преживяло силен и продължителен стрес, породен от факта, че е било официално санкционирано от институция, без да разбира защо и за какво, изразяващ се в прояви на тревожност, безсъние и емоционално напрежение, като детето е изпитвало страх от срещи с представители на институции, учители и преподаватели, съседи и съученици и от повторно въвличане в подобни процедури. Според изложеното в исковата молба, в съзнанието на детето постепенно се е формирало чувство за вина и срам, макар обективно да не е извършило никакво противоправно деяние. Също така в поведението му се е забелязало отдръпване от обичайната му социална среда и до затруднения в общуването с неговите връстници, както и трайно недоверие към възрастните и институциите. Този емоционален стрес е дал отражение в семейните отношения и по конкретно нормалното му усещане за защитеност и стабилност. По изложените съображения се иска съдът да приеме исковата молба за основателна и доказана и да осъди ответника да заплати претендираното

обезщетение за причинени неимуществени вреди. Претендират се разноси за оказана безплатна правна помощ по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

По повод твърдяна противообществена проява, извършена от малолетния И. Е. В. е образувана прокурорска проверка по пр.пр.№ 32019/2025 г. на СРП. В хода на проверката наблюдаващият прокурор е приел, че не е налице противообществена проява, съответно липсва престъпление, поради което с постановление е отказал да образуване на досъдебно производство.

Въпреки фактическите установявания и правни изводи на прокуратурата, МКБППМН — район „В.“, е приела, че малолетният е извършил противообществена проява, поради което спрямо него е образувано възпитателно дело № 14/29.07.2025г. С Решение от 26.09.2025г. на малолетния И. Е. В. са наложени две възпитателни мерки - по чл. 13, ал. 1, т. 1 от ЗБППМН „предупреждение“ и по чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗБППМН „поставяне под възпитателен надзор на родителите или на лицата, които ги заместват, със задължение за полагане на засилени грижи“.

С влязло в сила на 24.10.2025 г. Решение № 3823/24.10.2025 г. по ЧНД № 13983/2025 г. на СРС решението на местната комисия е отменено като незаконосъобразно. В мотивите се съдът е приел, че същото е постановено при съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на малолетното дете и при очевидна липса на противообществена проява по смисъла на чл. 49а, т. 1 от ДР към ЗБППМН.

В хода на събиране на доказателства пред настоящата инстанция е допуснато събирането на гласни доказателства, чрез изслушването свидетел, осигурен от ищцовата страна при режим на довеждане – И. М. (майка на ищеца). От показанията ѝ, които се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период се установява, че в резултат на наложените възпитателни мерки, И. В. е изживял силен стрес, безпокойство, тревожност, почувствал се е унижен, причинен му е психически дискомфорт и негативни емоции, напрегнатост. Отделно, развилото се производство, приключило с налагането на възпитателни мерки му е създадо душевен дискомфорт и тревожност, отразили се отрицателно на личността му и довели до негативни емоционални проблеми изразяващи се в унижение, потиснатост, отдръпване от неговата установена, ежедневна и привична среда.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на разглеждане са обективно и субективно съединени искове от И. В. М., действаща в качеството си на майка и законен представител на ищеца И. Е. В. /малолетен/ срещу Столична община, с които моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 1860,00 евро неимуществени вреди, считано от 24.10.2025г. - датата на отмяна на незаконосъобразния акт на МКБСПМН-район „В.“ до окончателното изплащане на сумите по главницата.

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Целта е неблагоприятните

последници от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт /имуществената и неимуществена/ и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

Първият въпрос, който следва да бъде разгледан, е въпросът за пасивната процесуална легитимация на ответника по този иск. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл. 203 АПК, следва незаконосъобразния акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен иска. Т.е., всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация, отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Поради това, пасивно легитимиран по иска по чл. 1 ЗОВОД е юридическото лице, в чиято структура се намира служителят, издал отменения акт, от който се претендира да са претърпени вредите.

Процесуалната легитимация на страните в исковото производство следва единствено от твърденията, изложени в исковата молба свързани с наличието на претендираното право. В конкретния случай ищецът твърди, че настъпването на вредите, за които се претендира да бъдат обезщетени, са резултат от издаването на незаконосъобразно решение на МКБСППМН-район „В.“, с което са му наложени две възпитателни мерки. На тази комисия е отреден статут на специализирана администрация към всяка община или район, който осъществява дейности, свързани с превенцията и противодействието на детското противоправно и асоциално поведение, като предлага възпитателни и социални алтернативи вместо наказателни мерки. Функциите им са нормативно регламентирани с разпоредбата на чл.10, ал.1 от ЗБСППМН, част от които по силата на б.“б“ от същата разпоредба са да разглеждат деянията по чл. 11, ал. 1, налагат възпитателните мерки по чл. 13, ал. 1, т. 1 - 10 и 12, както и правят предложения до съда за налагане на възпитателните мерки по т. 11 и 13. Като орган с особена юрисдикция, която попада извън рамките на съдебната власт, комисиите упражняват специфична държавна власт чрез административни процедури. Те функционират в рамките на местната администрация, което предопределя административния характер на тяхната дейност. Те са извънсъдебни структури, създадени със заповед на кмета на съответната община и тяхната дейност е насочена към изпълнение на държавната политика за закрила на детето и превенция на престъпността. С оглед изложеното Столична община е юридическото лице, което е пасивно легитимираното да отговаря за вредите лице, с оглед разпоредбата на чл. 204 АПК.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопораждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент.

Отговорността е безвиновна - аргум. от чл.4 ЗОДОВ), по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отмененото решение на местната комисия представлява властнически акт на административен орган, а издаването му съдът определя като санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на Столична община за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът ги обсъжда по всяка една от исковите претенции, така както са заявени от ищеца.

По делото се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснения и други негативни психически изживявания, срам пред съучениците и приятелите си причинени от наложените му възпитателни мерки. Предвид обстоятелството, ищецът е този който следва да доказва неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания, то неговите най-близки хора и най-вече неговата, имат най-преки и непосредствени впечатления за тези негови вътрешни изживявания. От показанията ѝ по категоричен начин се установи, че развилите се събития свързани с проведеното спрямо него производство са предизвикали негативна промяна в поведението на ищеца. Поради това съдът кредитира тези показания, разглеждайки ги заедно с цялостния доказателствен приет по делото. Същите достоверно илюстрират преживените от ищеца притеснения, тревоги, смущения, че въпреки неговата невиновност, която освен от прокуратурата е призната и от съда, той продължава да е обект на възпитателни мерки, които по своята същност представляват особен вид наказание, тъй като инкорпорират целите, визирани с разпоредбата на чл.36, ал.1 от Наказателния кодекс и поради тези причини. По тези съображения съдът приема, че е налице е втората предпоставка за ангажирането на отговорността на ответника. В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Съгласно трайно установената съдебна практика понятието „справедливост” по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера и интензитета на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него.

Съдът, при преценката си по чл.52 от ЗЗД за справедливост отчита на първо място възрастта на ищеца. Той е малолетен и като такъв се намира в особено правно и социално положение. Решаващи за преценката за справедливо обезщетяване от наложените възпитателни мерки са най-вече негативните изживявания за уронен авторитет пред обществото в лицето на приятели и съученици, които се дължат на несправедливо обвинение и чувството че ще му се наложи наказание за нещо, което той не е извършил. Както се спомена възрастта на ищеца е такава, че той едва ли прави разлика между възпитателна мярка по ЗБСПМН и наказание по смисъла на Наказателния кодекс. Самият факт на съприкосновение с държавна институция, осъществено по повод обвинение в престъпление е достатъчен да предизвика у него негативни преживявания и страх и да се възприеме от него като наказателно преследване, което е в пълен разрез с целите и приоритетите на държавните институции и неправителствените организации по отношение на защитата на малолетните. Само за пълнота, съдът ще отбележи, че независимо че лицето е

оневинено, самото преминаване през съдебна или комиссионна процедура е силен стрес за него, което следва да се репарира. В тази връзка обезщетението следва да бъде присъдено в пълния претендиран размер, което съдът счита за на най-справедливо и би отговаряло напълно на степента на вредите, претърпени от ищеца.

Доказан се явява и акцесорния иск с правно основание чл.86, ал.1, вр.чл.84, ал.3 от ЗЗД, поради което на ищеца следва да се присъди и законната лихва от влизане в сила на решението на съда – 24.10.2025г. до окончателното изплащане на сумата.

С оглед гореизложеното, съдът приема исковата молба за основателна и доказана.

Предвид изхода на делото и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДО, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро, представляваща държавна такса за образуване на настоящето съдебно производство, заявени с исковата молба.

Предвид изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв.М. О. Л.-САК, с л.а.№ [ЕГН] адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.1 от Закона за адвокатурата, което съдът определя в размер на 248,49 евро, съобразявайки разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа.

По гореизложените съображения, Административен съд София град 28 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. Е. В. /малолетен/, чрез неговата майка и законен представител - И. В. М., сумата от 1860 евро, представляваща обезщетения за претърпени от ищеца неимуществени вреди, от отмененото като незаконосъобразно Решение от 26.09.2025г. на Местната комисия за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните лица към район „В.“-Столична община по възпитателно дело № 14/29.07.2025г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. Е. В. /малолетен/, чрез неговата майка и законен представител - И. В. М., сумата от 5,11 евро, представляваща разноски за внесена държавна такса.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв.М. О. Л.-САК, с л.а.№ [ЕГН] адвокатско възнаграждение в размер на 248,49 евро за оказана безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.1 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: